

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

19 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Boico Victor

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Brînză Sergiu în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2019 și a sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 22 decembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Ungureanu Ion Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat s. Xxxxx r-nul Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 04.06.2014-22.12.2017
2. instanța de apel: 09.01.2018-28.02.2019
3. instanța de recurs: 12.06.2019 - 19.11.2019

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 22 decembrie 2017, **Ungureanu Ion Xxxxx** a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

A fost perceput de la Ungureanu I. în folosul pătititului Xxxxx, prejudiciul moral cauzat prin infracțiune în mărime de 20.000 lei și cheltuieli de asistență juridică în mărime de 5.000 lei, în total suma de 25. 000 lei.

Cererea lui Xxxxx împotriva lui Ungureanu I. despre compensarea cheltuielilor de 5.000 lei pentru asistența psihologului, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Cererea acuzării despre compensarea cheltuielilor prin încasarea de la Ungureanu I. a costurilor de expertiză a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că Ungureanu I. în vara anului 2011, având intenția satisfacerii poftelor sexuale în formă perversă, cunoscând cu certitudine că Xxxxx, a.n. xxxxx nu a atins vârsta de 14 ani, profitând de imposibilitatea acestuia de a se autoapăra ori de a-și exprima voința din cauza vârstei fragede, aflându-se în curtea casei sale, în căsuța de vară, în s. Xxxxx r-nul Xxxxx, unde prin constrângere fizică și psihică asupra minorului, în astfel de condiții încât i-a inspirat temerea

serioasă că acel pericol nu va putea fi înlăturat, decât prin cedarea în fața amenințării, a întreținut act sexual nefiresc, satisfacându-și pofta sexuală în formă perversă.

Tot el, continuându-și acțiunile sale criminale, folosindu-se de faptul că nu s-a aflat cele întâmplate anterior, în perioada anului 2011, având intenția satisfacerii poftelor sexuale în formă perversă, cunoscând cu certitudine că Xxxxx a.n xxxxx, nu a atins vârsta de 14 ani, profitând de imposibilitatea de a se autoapăra ori de a-și exprima voința, din cauza vârstei fragede, în timp ce Xxxxx se afla în vizită la domiciliul acestuia amplasat în s.Xxxxx r-l Xxxxx, l-a luat în beciul casei sub pretextul de a aduce vin, unde prin constrângere fizică și psihică asupra minorului, în astfel de condiții încât i-a inspirat temerea serioasă că acel pericol nu va putea fi înlăturat, decât prin cedarea în fața amenințării, repetat a întreținut cu el un act sexual nefiresc, satisfacându-și pofta sexuală în formă perversă.

Tot el, continuându-și acțiunile sale infracționale, folosindu-se de faptul că minorul nu a dezvăluit episoadele precedente, în perioada anului 2011, având intenția satisfacerii poftelor sexuale în formă perversă, cunoscând cu certitudine că Xxxxx, nu a atins vârsta de 14 ani, de imposibilitatea acestuia de a se autoapăra ori de a-și exprima voința din cauza vârstei fragede, l-a luat pe Xxxxx cu automobilul său, sub pretextul de a strânge urzici, unde a stopat automobilul lângă o casă nefinisată din s.Xxxxx r-nul Xxxxx, urcându-se pe bancheta din spate unde se afla minorul Xxxxx, și prin constrângere fizică și psihică asupra minorului, mințindu-l că-l va lăsa să conducă automobilul, a întreținut repetat cu el un act sexual nefiresc, satisfacându-și pofta sexuală în formă perversă, realizată prin procedeu oral.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Ungureanu Ion a săvârșit cu bună știință infracțiunea prevăzută de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal — *satisfacerea poftelor sexuale în forme perverse, săvârșite prin constrângere fizică sau psihică a persoanei, ori profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra sau de a-și exprima voința, săvârșită asupra unei persoane care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani.*

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1 Avocatul Meleca Valeriu în numele inculpatului Ungureanu Ion, care a invocat dezacordul cu soluția primei instanțe pe care o consideră neîntemeiată.

În motivarea apelului a indicat:

- la baza sentinței de condamnare au fost reținute probe care au fost obținute cu încălcarea legii, care urmau a fi declarate nule;

- instanța a luat decizia asupra condamnării lui Ungureanu Ion, total nefondat, în contradicție cu mărturiile minorului Xxxxx disponibile în acest caz, care a indicat că contactul a fost voluntar din partea sa, și că violența fizică sau morală nu au fost folosite, însă instanța a sublimat că inculpatul ar fi aplicat astfel de violență, fapt ce se exclude, minorul nu a oferit astfel de mărturii în instanță;

- instanța nu a ținut cont de situația familiei inculpatului și anume că soția inculpatului a fost diagnosticată cu cancer pancreatic, suportând mai multe intervenții chirurgicale peste hotarele țării, fiindu-i acordat grad de invaliditate II,

astfel menționând că inculpatul fiind unicul întreținător al familiei lor, în care crește și un copil minor;

- în acțiunile lui Ungurean Ion nu există nici o infracțiune în temeiul art. 172 alin. (3) lit. a) Codul penal, motiv din care sentința atacată urmează a fi anulată.

3.2 Avocatul Brânză S. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea totală a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ungureanu I. acuzat în baza art.172 alin. (3) Cod penal să fie achitat, pe motivul inexistenței faptei infracțiunii.

În motivarea apelului a indicat:

- cu referire la prevederile art. art. 1, 7, 8, 9, 17, 19, 24, 26, 27, 33, 34 și 389 Cod de procedură penală, se invocă că aceste prevederi legale au fost neglijate de către instanța de fond la examinarea cauzei penale în fond și adoptarea sentinței;

- nici una din probele înaintate de acuzatorul de stat, nici separat nici în coroborare, nu demonstrează faptul comiterii de către inculpat a faptei imputate;

- nici unul dintre indicii calificativi ai componentei de infracțiune incriminate lui Ungureanu, nu este probat, conform exigențelor normei legale;

- calitatea actului de justiție a fost compromisă din start, datorită componentei completului de judecată, care a emis verdictul, circumstanță, care în opinia apărării, demonstrează, că ultimul apriori purta un caracter preconcepț, considerând că sentința instanței de fond este una subiectivă, bazată, în exclusivitate pe emoții negative, derivate din specificul acuzării formulate;

- urmărirea penală efectuată la instrumentarea cauzei penale de către procuror a fost una defectuoasă, conținând un șir de carențe fundamentale, în acest sens referindu-se inclusiv și la lipsa unei argumentări minime, vizavi de preferința sa la capitoul declarații ale martorilor acuzării și celor ai apărării, specificând că instanța de fond a neglijat, absolut neîntemeiat, conținutul fototabelului efectuat de către apărare la fața locului, care demonstrează insinuarea faptului infracțiunii și falsul în declarațiile martorilor acuzării.

3.3. Ulterior, avocatul Brânză S. în numele inculpatului a depus apel suplimentar la data de 15.01.2019.

În motivarea apelului a invocat:

- urmărirea penală în cauza penală de învinuire a lui Ion Ungureanu a fost una defectuoasă, iar acuzarea, și în cadrul examinării în fond a acesteia, a fost inaptă să probeze culpa acestuia în comiterea faptei imputate;

- prin sentința atacată, inculpatul a fost recunoscut culpabil pentru faptul că în vara anului 2011 a comis trei episoade de acțiuni violente cu caracter sexual asupra minorului Xxxxx, specificând, că atât materialele urmăririi penale (ordonanța de punere sub învinuire, rechizitoriul etc.), cât și rezultatele cercetării judecătorești, inclusiv, declarațiile părții vătămate și ale martorilor denotă și alte intervale de timp, în care ar fi petrecut faptele, susținând că acuzarea a rămas indecisă chiar și vizavi de anul comiterii faptelor imputate, deoarece în materialele cauzei penale se

vorbește despre anul 2010, considerând insuficient de motivată soluția instanței cu referire la timpul comiterii de către inculpat a pretinselor fapte;

- la baza cauzei penale au stat acțiunile ilegale (ce constituie infracțiuni) ale – Xxxxx și Xxxxx. Aceștia urmau și urmează să fie trași la răspundere penală în baza art. 189 alin. (2) și respectiv art. 164 alin. (2) lit. c) sau 166 alin. (2) lit. c) și art. 175 Codul penal;

- înregistrarea video a minorului Xxxxx făcută de către martorul Xxxxx în locuința sa, constituia o probă incontestabilă a vinovăției ultimului de comiterea unei infracțiuni, împotriva unui copil, din care motiv nici n-a fost anexată la materialele cauzei penale de către organul de urmărire penală, or, în atare situație pasivitatea organului de urmărire penală, vizavi de oportunitatea tragerii celor doi la răspundere penală potrivit prevederilor legislației în vigoare, trezește nedumerire și o bănuială rezonabilă defavorabilă;

- deși, de la momentul realizării pretinselor fapte (anii 2010-2011), până la pornirea cauzei penale nr. xxxxx (anul 2014) a trecut ceva timp, și deși în cauza penală figura drept parte vătămată un minor, iar la baza învinuirii aduse urmau să fie puse declarațiile unor martori minori, și deși descris pretinsele locații unde chipurile ar fi avut loc acestea, organul de urmărire penală nu numai că n-a purces la un experiment în procedura de urmărire penală sau la reconstituirea faptei, dar n-a efectuat nici măcar cercetarea la fața locului în vreuna din cele trei, considerând necesară efectuarea acestor acțiuni, or inițial în faza urmăririi penale partea vătămată a invocat drept loc al faptei inclusiv o casă părăsită și un lac. (f.d.11-13; vol.1), mama acestuia în plângerea sa depusă la 03.02.2014 susținea că toate cele trei episoade au avut loc în domiciliul inculpatului (f.d. 5; vol.1), iar martorul Xxxxxrelata, că toate actele de violență au avut loc în beci și în automobil (f.d. 14; vol.1);

- invocă îndoieli asupra declarațiilor părții vătămate minore, făcând referire la faptul că pe parcursul cercetării judecătorești partea vătămată Xxxxxa depus, în repetate rânduri declarații contradictorii, fără a avea o explicație plauzibilă pentru aceasta;

- declarațiile vădit mincinoase ale părții vătămate se regăsesc, inclusiv, în cronologia pretinselor acte de violență invocată de către acesta, care este incompatibilă cu realitatea și contravine, fundamental, unor circumstanțe confirmate probatoriu;

- ziua de naștere a mamei inculpatului, care se numește Maria Ungureanu, a.n. xxxxx, data la care inculpatul pentru prima oară a deținut cu drept de proprietate privată un automobil (28.12.2012) și sezonabilitatea urzicilor utilizate în alimentația umană (lunile martie-aprilie), evidențiind că după Ungureanu Ion Xxxxx, a.n. xxxxx au fost înmatriculate următoarele mijloace de transport: OPEL ZAFIRA-la 28.12.2012 și OPEL OMEGA-la 12.01.2017, iar sezonabilitatea urzicilor folosite în alimentația umană poate fi lesne consultată în internet, constituind o informație unanim recunoscută, și afirmația că ultimul episod a avut loc în beciul

de la domiciliul inculpatului și a coincis cu ziua de naștere a mamei lui Ungureanu Ion, și totodată, partea vătămată susține că toate actele de violență sexuală au fost comise asupra sa în vara anului 2011;

- sentința instanței de fond are un conținut contradictoriu și incert, invocând că chiar în textul acesteia instanța recunoaște insuficiența probelor, în susținerea acuzării aduse lui Ungureanu, prin folosirea unei sintagme, în opinia apelantului, inadmisibile aplicării speței: *„Mai mult ca atât specificul infracțiunilor privind abuzul sexual asupra copiilor în majoritatea cazurilor nu poate abunda, din motive obiective, de multitudinea de probe”*;

- invocând declarațiile martorilor apărării Ciutac Galina, Ungureanu Maria și Ungureanu Cristina, consideră că aceștia descriind parametrii calitativi ai căsuței de vară din gospodăria părinților inculpatului, situate în s. Xxxxx, raionul Xxxxx, cu referire la vârsta fragedă a martorului Xxxxx(în anul 2011) și specificul dezvoltării fiziologice al acestuia, susține că toate aceste circumstanțe făceau imposibilă vizualizarea interiorului căsuței de vară, de către ultimul atât prin geamuri, care erau acoperite cu peliculă netransparentă, cât și prin sticla ușii de la intrare, pe care începând cu anul 2008 a fost aplicat tapet, aceste declarații fiind completate cu fototabelul, întocmit în gospodăria părinților inculpatului din s. Xxxxx, raionul Xxxxx și prezentat instanței de către apărare;

- martorii apărării nominalizați au declarat instanței și despre faptele de estorcare și șantaj comise de către Xxxxx și Xxxxx asupra lui Ion Ungureanu, considerând că neachitarea de către inculpat a sumelor estorcate de către ultimii au dus la pornirea cauzei penale împotriva lui;

- organul de urmărire penală n-a îndeplinit exigențele art. 143 alin. (1) pct. 5) Codul de procedură penală, urmând să dispună efectuarea unei expertize pentru constatarea stării psihice sau fizice a părții vătămate, martorului dacă apar îndoieli în privința capacității lor de a percepe just împrejurările ce au importanță pentru cauza penală și de a face declarații despre ele, dacă aceste declarații ulterior vor fi puse, în mod exclusiv sau în principal, în baza hotărârii în cauza data, inclusiv menționează că organul de urmărire penală a ignorat dezideratele art. 110¹ Codul de procedură penală și n-a purces la audierea în condiții speciale a martorului minor Xxxxx. și a părții vătămate minor Xxxxx;

- soluția emisă de către instanța de fond mai este și afectată de un viciu fundamental, sub aspectul calității persoanei, care a adoptat soluția, invocând incompatibilitatea judecătorului Sandu Alexandru la judecarea prezentei cauze, or anterior acesta a acceptat judecarea cauzei penale de acuzare a lui Ungureanu I., în ordinea prevăzută de art. 364¹ Codul de procedură penală, adică pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, care-l obliga la emiterea, în exclusivitate, a unei sentințe de condamnare, iar ulterior nu mai avea dreptul să participe la examinarea acesteia, or recunoscând această incompatibilitate, personal a declarat abținere, care însă, contrar tuturor normelor deontogice, a fost respinsă;

- inculpatul Ungureanu Ion, deși din start a înțeles că este victima unui act de

șantaj inițiat de Xxxxx și , a crezut în bunăvoință, iar fiind preocupat de pregătirile legate de ceremonia nunții nu a mers la poliție pentru a depune o plângere împotriva acestora, fapt ce a fost realizat de către acesta la data de 05.12.2018, depunând plângere în adresa Inspectoratului de Poliție Xxxxx împotriva celor doi, fapt confirmat prin certificatul nr. 020182 din 05.12.2018;

- în raport cu prevederile imperative ale Codului de procedură penală, aplicabile speței, raportul CNPAC de evaluare psihologică nr. 205 din 22.05.2014 a minorului Xxxxx nu poate constitui drept o probă relevantă, utilă, concludentă și pertinentă deoarece nu poate substitui actele procesuale obligatorii, pe care le-a ignorat și nu le-a îndeplinit organul de urmărire penală;

- unul dintre indicii calificativi, pe care insistă acuzarea la încadrarea juridică a pretinselor fapte comise de către inculpat ține nemijlocit de vârsta părții vătămate, despre care chipurile ar fi cunoscut acesta, circumstanță care în opinia apelantului nu a fost dovedită, iar făcând referire la certificatele de studii ale inculpatului, vârsta lui Xxxxx, opinează că aceste înscrisuri demonstrează lipsa similitudinii între perioadele de studii ale celor doi și imposibilitatea suprapunerii lor în timp (studierea concomitentă) și care confirmă în viziunea apelantului, că inculpatul nu cunoștea despre vârsta părții vătămate, iar în cadrul examinării cauzei penale nu au fost constatate circumstanțe, care ar demonstra incontestabil viceversa;

- Ungureanu Ion se află absolut neîntemeiat pe banca acuzaților, fiind acuzat de comiterea unei infracțiuni oribile, suportând inconveniențe enorme, menționând că acesta anterior nu a fost certat cu legea, are la întreținere un copil minor, a.n. xxxxx, fiind unicul întreținător, pe motiv că soția, Ungureanu Cristina deține grad de invaliditate, în urma extirpării pancreasului, consideră că cauza penală de acuzare a lui Ungureanu Ion nu trebuia să cunoască culoarele instanțelor judecătorești, iar unica soluție ce urma să fie adoptată pe marginea acesteia este sentința de achitare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2019, au fost respinse ca nefondate apelurile, inclusiv cele suplimentare și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat, că deși inculpatul Ungureanu Ion nu a recunoscut vina în comiterea acțiunilor descrise în actul de învinuire, vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal - *acțiuni violente cu caracter sexual, adică satisfacerea poftelor sexuale în formă rerversă, săvârșită prin constrângere fizică sau psihică a persoanei, ori profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra sau de a-și exprima voința, asupra unei persoane despre care știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani*, se dovedește integral și prin cumulul de probe, care sunt pertinente, concludente, utile, veridice și coroborează între ele, cum ar fi: declarațiile părții vătămate minore Xxxxx, reprezentantului legal al părții vătămate minore Xxxxx, martorilor Xxxxx, Xxxxx., Danuța G., Dănuța P., Pletosu V., Ungureanu C., Ungureanu M., raportul de

expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 231 a-2014; concluziile raportului CNPAC de evaluare psihologică nr. 205 din 22.05.2015.

În contextul respingerii alegațiilor părții apelante care invocă în esență, că declarațiile părți vătămate, care susține despre comiterea acțiunilor perverse cu caracter sexual de către Ungureanu Ion, nu corespunde realității, iar declarațiile acestuia depuse la diferite etape conțin divergențe în ceea ce ține de anotimp și locul comiterii infracțiunii, referindu-se în acest sens la data nașterii mamei inculpatului, sezonalitatea urzicilor utilizate în alimentația umană și înregistrarea după inculpat pentru prima dată a dreptului de proprietate asupra automobilului, instanța de apel a indicat că circumstanțele expuse de către inculpat diferă esențial de declarațiile părții vătămate minore Xxxxx, depoziii care sunt în corelație cu declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate minore Xxxxx, a martorilor Xxxxx, Xxxxx., Xxxxx, Danuța Petrea, Danuța Grigore, care au fost preîntâmpinați de răspundere penală, declarațiile cărora instanța nu le supune dubiilor, or atât partea vătămată, cât și martorii au indicat direct asupra persoanei inculpatului.

Instanța de apel a reținut că circumstanțele relatate de către partea vătămată minoră sunt confirmate și prin actele anexate de organul de urmărire penală, și anume prin conținutul raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 231 a-2014 în privința părții vătămate minore Xxxxx, prin care se confirmă că acesta în perioada comiterii infracțiunii a putut înțelege corect caracterul și semnificația acțiunilor îndreptate asupra sa. A povestit experților cele întâmplate cu sine și le-a redat factologic care corespund celor declarate în ședința de judecată (f.d. 49-51, vol.I), inclusiv prin concluziile raportului CNPAC de evaluare psihologică nr. 205 din 22.05.2014 a copilului Xxxxx, din care rezultă că în urma abuzului sexual au fost constatate schimbări negative pe plan afectiv de atitudine și comportament reacții, care se încadrează în categoria stresului post-traumatic, care indică asupra victimizării în rezultatul abuzului sexual. Faptul că Xxxxx a nimerit în situația abuzului sexual repetat se datorează circumstanțelor de vecinătate și prieteniei cu familia abuzatorului, anumite particularități de vârstă și de caracter, cum ar fi credibilitate, sentiment de vinovăție și absența capacităților mature de a se autoapăra și de a prevedea consecințele unor fapte și de apreciere corectă a situațiilor de viață (f.d 65-66, vol.I).

Prin urmare, în contextul celor relevate au fost respinse ca neîntemeiate alegațiile invocate mai sus, or acestea se combat prin relevanța, concludența și utilitatea probelor cercetate supra, iar în partea invocărilor referitor la anotimpul și locul comiterii circumstanțelor descrise, instanța de apel a luat în considerare vârsta victimei minore (8 ani) la momentul comiterii abuzului sexual asupra acestuia, circumstanțele comiterii abuzului și starea emoțională a victimei, și apreciază neconcordanța cronologică descrisă de partea vătămată în declarațiile sale drept consecință a stării de frustrare și stres post-traumatic.

Subsecvent, instanța de apel a evidențiat, că potrivit concluziei experților, partea vătămată minoră, în perioada comiterii infracțiunii, a putut înțelege corect

caracterul și semnificația acțiunilor îndreptate asupra sa, inclusiv prin concluziile raportului CNPAC de evaluare psihologică nr. 205 din 22.05.2014 a copilului Xxxxx, din care rezultă că în urma abuzului sexual au fost constatate schimbări negative pe plan afectiv de atitudine și comportament reacții, care se încadrează în categoria stresului post-traumatic, care indică asupra victimizării în rezultatul abuzului sexual, iar în acest context, circumstanțele constatate prin concluziile experților, combat versiunea părții apărării care invocă că declarațiile depuse de partea vătămată minoră sunt mincinoase, contradictorii și care pun la îndoială rezonabilă obiectivitatea explicațiilor date de către acesta în cadrul procesului penal.

În continuare, instanța de apel nu a reținut ca plauzibile nici criticile părții apărării invocate cu privire la acțiunile organului de urmărire penală, care chipurile au ignorat dezideratele legale prin neîndeplinirea exigențelor prevăzute de art. 143 alin.(1) pct. 5) Cod de procedură penală, or din materialele cauzei se atestă contrariul celor invocate, motiv din care au fost respinse alegerile apelantului ca neîntemeiate.

Totodată, instanța de apel nu a reținut ca fondate nici argumentarea apărării că acuzarea a rămas indecisă asupra anului comiterii faptei, or potrivit actului de învinuire, cât și constatările instanței de judecată, s-a stabilit ferm că acțiunile criminale ale inculpatului *"săvârșite în curtea casei sale, în căsuța de vară"* au avut loc *"în vara anului 2011"*, *"săvârșite în beciul casei sale"* și *"săvârșite în automobilul său, când au mers la strâns urzici"* au avut loc *"în perioada anului 2011"* și nu așa cum invocă apărarea *"toate în vara anului 2011"*.

Astfel, acțiunea principală a infracțiunii în speță, (satisfacerea poftei sexuale în forme perverse), este însoțită de acțiunea adiacentă în oricare din modalitățile sale normative, fapt prin care este realizată latura obiectivă. Or, infracțiunea analizată presupune lipsa consimțământului persoanei cu care făptuitorul dorește să-și satisfacă pofta sexuală în formă perversă.

În speță, modalitățile relevate fiind prezente cumulativ la săvârșirea acțiunilor ilegale ale inculpatului descrise supra or, acestea rezultă în special din declarațiile părții vătămate Xxxxx, date atât din cadrul urmăririi penale, cât și din instanța de judecată, care a descris amănunțit acțiunile inculpatului săvârșite cu scopul de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, contrar voinței acestuia, din declarațiile martorilor Xxxxxicolae, care a declarat că a văzut ce făcea în „bisetă” Ungureanu cu Xxxxx, descriind poziția lui Xxxxx și acțiunile lui Ungureanu, inclusiv declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate minore Xxxxx, din care rezultă comportamentul retras al părții vătămate, starea de tristețe a acestuia, manifestat inclusiv prin plânsetele când se trezea noaptea, sentimentul de vinovăție, și inclusiv declarațiile martorilor Pletosu V., Danuța Petrea, Danuța Grigore, care au redat circumstanțele comunicate de martorul Xxxxx și confirmate de victima minoră, care coincid cronologic cu cele descrise de însăși partea vătămată minoră, la fel din concluziile raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 231 a-2014 în privința părții vătămate minore Xxxxx, potrivit cărora (...) *acesta în perioada comiterii*

infrațiunii a putut înțelege corect caracterul și semnificația acțiunilor îndreptate asupra sa și inclusiv prin concluziile raportului CNPAC de evaluare psihologică nr. 205 din 22.05.2014 a copilului Xxxxx, potrivit căruia (...) în urma abuzului sexual au fost constatate schimbări negative pe plan afectiv de atitudine și comportament reacții, care se încadrează în categoria stresului post-traumatic, care indică asupra victimizării în rezultatul abuzului sexual.

Prin urmare, instanța de apel a respins ca neîntemeiate alegațiile apărării care invocă lipsa violenței fizice sau morale și declararea de către partea vătămată minoră a caracterului voluntar la acțiunile inculpatului și a reiterat în acest sens, că din declarațiile părții vătămate minore rezultă clar acțiunile de constrângere întreprinse de către inculpat pentru atingerea scopului de satisfacere a poftei sexuale în formă perversă manifestate de promisiuni de a-i da bani, ori de a merge la volanul mașinii, amenințări de a comunica totul părinților părții vătămate, inclusiv acestea fiind conturate și prin concluziile raportului CNPAC de evaluare psihologică nr. 205 din 22.05.2014 a copilului Xxxxx, din care rezultă că (...) *faptul că Xxxxxa nimerit în situația abuzului sexual repetat se datorează circumstanțelor de vecinătate și prieteniei cu familia abuzatorului, anumite particularități de vârstă și de caracter, cum ar fi credibilitate, sentiment de vinovăție și absența capacităților mature de a se autoapăra și de a prevedea :onsecințele unor fapte și de apreciere corectă a situațiilor de viață.*

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a reținut și faptul că, în speță se constată și existența agravantei prevăzute de lit. a) al alin. (3) al art. 172 Cod penal, or inculpatul cunoștea cu certitudine vârsta părții vătămate Xxxxx, care locuiau într-o localitate, erau vecini, fiind și prieteni, or din declarațiile inculpatului rezultă că, acesta nu neagă faptul dat, fiind conștient de faptul că Xxxxxera mai mic după vârstă, decât dânsul. În această ordine de idei, instanța de apel a respins ca neplauzibile alegațiile apărării în acest sens și a mai menționat, că la momentul săvârșirii acțiunilor perverse de către inculpat, victima avea vârsta de 8 ani, circumstanțe care sunt vizibile și din punct de vedere fiziologic.

Din circumstanțele stabilite la caz, instanța de apel a constatat și prezența laturii subiective a infrațiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal în speța dată, caracterizată prin vinovăție sub formă de intenție directă, care în speță s-a manifestat prin faptul că inculpatul, Ungureanu Ion, își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările lor prejudiciabile și a dorit în mod conștient, survenirea acestora. Totodată, motivele infrațiunii în cauza se exprimă în năzuința de satisfacere a necesității sexuale.

În continuare, cu referire la argumentarea apărării precum, că organul de urmărire penală urma să efectueze cercetarea la fața locului a locurilor comiterii infrațiunii, reconstituirea faptei ori experimentul procedural, reieșind din declarațiile părții vătămate minore și a martorului minor, instanța de apel a remarcat prin prisma normelor procesual penale, caracterul illogic al acestor acțiuni de urmărire penală având în vedere faptul, că plângerea cu privire la acțiunile

infracționale ale inculpatului a fost depusă peste aproximativ 3 ani de la comiterea acestora.

În partea ce se referă la alegațiile apelantului care invocă critici asupra soluției instanței de fond cu privire la nemotivarea acceptării unor probe și respingerii altora, în special a aprecierii fototabelului ce vizează căsuța de vară din curtea casei inculpatului, prezentat de către apărare, instanța de apel le-a respins ca nefondate, or din textul sentinței instanței de fond se atestă contrariul și anume, aprecierea critică a declarațiilor martorilor apărării, Ungureanu C. și Ungureanu M. privind lipsa transparenței verandei din ogradă, stabilind just că persoanele date sunt foarte apropiate lui Ungureanu Ion, soția și mama inculpatului, care tind să-l ajute în scopul evitării răspunderii pentru acțiunile săvârșite.

Subsecvent, instanța de apel a ținut să remarce, că din copiile fotografiilor anexate la materialele cauzei (f.d.l 14-131, vol.II), nu rezultă timpul efectuării acestora (data, luna, anul), circumstanțe ce ar confirma versiunea relevată de partea apărării precum, că la momentul comiterii faptei infracționale, prin geam nu se putea vizualiza interiorul căsuței de vară, or corect a subliniat instanța de fond că martorul Xxxxxa specificat în declarațiile sale, că el s-a apropiat de „bisetcă” și a văzut raportul sexual dintre Ion și minorul Xxxxx, descriind amănunțit și poziția fiecăruia, care corespunde și celor declarate de victimă.

Iar cu privire la referirile apelantului la înregistrarea video făcută de martorul Xxxxx, care în opinia acestora constituie o probă incontestabilă de săvârșire a unei infracțiuni în privința unui copil, instanța de apel nu le-a reținut și a menționat, că o asemenea probă nu a fost cercetată în ședința de judecată nici în instanța de fond, nici în instanța de apel, or, potrivit alin. (2) al art. 26 Cod de procedură penală, judecătorul judecă materialele și cauzele penale conform legii și propriei convingeri bazate pe probele cercetate în procedura judiciară respectivă.

Totodată, instanța de apel a respins ca neîntemeiate argumentele părții apelante care indică, că sentința instanței de fond are un conținut contradictoriu și incert în care recunoaște insuficiența probelor, în susținerea acuzării aduse lui Ungureanu, prin folosirea sintagme „Mai mult ca atât specificul infracțiunilor și abuzul sexual asupra copiilor în majoritatea cazurilor nu poate abunda, din motive obiective, de multitudinea de probe”, și remarcă că prin sintagma menționată, instanța de prim nivel invocă relevările deduse din jurisprudența internațională cu referire la specificul infracțiunilor privind abuzul sexual asupra copiilor, și nicidecum nu recunoaște insuficiența probelor în speță, care de fapt au fost cercetate și analizate, atât în instanța de fond cât și în instanța de apel.

Totodată, cu privire la invocările ce țin de incompatibilitatea judecătorului Sandu Alexandru, având în vedere faptul, că magistratul inițial, la cererea inculpatului, a acceptat examinarea cauzei în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel le-a respins ca nefondate or, după cum rezultă din procesul verbal al ședinței de judecată din 25.05.2017, instanța de judecată a purces la examinarea cauzei în procedura generală, prin

urmare nefiind acceptată examinarea cauzei în procedura simplificată (f.d. 143-144, vol.II). Mai mult ca atât, instanța de apel a remarcat, că cererea avocatului Brînză Sergiu în interesele inculpatului Ungureanu Ion privind formarea unui nou complet de judecată pentru examinarea prezentei cauze, a fost respinsă prin încheierea președintelui instanței (f.d.96, vol.II), la adoptarea căreia nu s-au constatat careva încălcări ce ar duce la nulitatea actului dat.

De asemenea, instanța de apel a fost cert convinsă de corectitudinea soluției primei instanțe la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă aplicată în privința inculpatului Ungureanu Ion, fiind luate în considerație caracterul și gradul de pericol social al crimei comise, personalitatea inculpatului, circumstanțele agravante și cele atenuante răspunderii prevăzute de art. art.76, 77 Cod penal, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel, a fost de acord cu concluzia primei instanțe în partea laturii civile, or corect a fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de reprezentantul părții vătămate minore, fiind dispusă încasarea de la inculpatul Ungureanu Ion în beneficiul părții vătămate minore Xxxxx suma de 20 000 (douăzeci de mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral, evaluată ca fiind suficientă pentru suferințele psihice și fizice suportate și consecințele negative ale acestora asupra sănătății părții vătămate minore Xxxxx și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 (cinci mii) lei, confirmate prin bonul de plată nr. XXXXXdin 06.05.2015 (f.d.204, vol.I), fiind întemeiată respingerea solicitării privind compensarea cheltuielilor în sumă de 5000 (cinci mii) lei pentru asistența psihologului.

Totodată, instanța de apel a considerat întemeiată și concluzia instanței de fond cu privire la respingerea încasării din contul inculpatului Ungureanu Ion în beneficiul statului a plății cheltuielilor judiciare suportate în cazul din speță, pentru efectuarea expertizei, or prin prisma art. 142, 143, 227, 229 Cod de procedură penală, în cazul dat, circumstanțele speței au dictat necesitatea efectuării expertizei judiciare în scopul constatării stării psihiatrico-psihologice a victimei.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în cauză sunt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Brînză S. în numele inculpatului, care solicită casarea acestora, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, pe motiv că eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel a examinat superficial argumentele invocate în cererile de apel, nu le-a combătut suficient, nu a înlăturat un șir de discrepanțe, ce urmau a fi interpretate, exclusiv, în favoarea inculpatului și nu s-a expus deloc asupra unora din ele;

- atât în faza urmăririi penale, cât și cercetării judecătorești a cauzei penale, de către organul de urmărire penală nu a fos stabilită proveniența automobilului respectiv și nici probat faptul dispunerii de către inculpat de automobil, or în

perioada anului 2011, inculpatul nu a dispus de vre-un mijloc de transport personal;

- nici în instanța de apel nu a fost clarificată chestiunea provenienței automobilului cu care a fost pretins transportată partea vătămată, fapt ce constituie nesoluționarea fondului cauzei și îngrădirea accesului la justiție;

- nu corespund realității nici argumentele instanței de apel, referitor la timpul comiterii celor trei fapte incriminate lui Ungureanu I., deoarece conform înregistrării audio a ședinței de judecată a instanței de fond, partea vătămată Xxxxx, afirmă extrem de clar, că toate acțiunile ilegale în privința sa au fost comise în vara anului 2011;

- în partea motivată a soluției, instanța de apel distorsionează starea de fapt și își permite abuziv o interpretare arbitrară, defovarabilă a circumstanțelor acesteia pentru inculpat;

- instanța de apel neîntemeiat a respins cererea apărării referitor la audierea martorului Pletosu V., declarațiile căruia pe tot parcursul procesului penal au fost contradictorii, iar pe alocuri evazive;

- instanța de apel, încălcând exigențele art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, ci doar s-a limitat la o motivare insuficientă și contrară probelor expuse în apel, prin ce nu a respectat prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

În drept, avocatul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Din cuprinsul recursului declarat de către avocat se reține, că aceasta invocă ca temei de drept pct. 6) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că *instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Instanța de recurs, studiind textul deciziei atacate constată, că temeiul invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu

și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel, judecând cauza și verificând probele în ședința de judecată a motivat detaliat și clar soluția adoptată în urma propriei analize și examinări coroborate a probelor ce au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, expunându-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia de vinovăție a lui Ungureanu I. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Astfel, instanța de apel reținând circumstanțele de fapt ale cauzei și-a motivat concluzia prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Totodată, instanța de recurs consideră, că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO, din care considerent, instanța de recurs respinge actiica recurentului, precum că instanța de apel a examinat superficial argumentele invoate în cererile de apel, nu le-a combătut suficient, nu a înlăturat un șir de discrepanțe, ce urmau a fi interpretate, exclusiv, în favoarea inculpatului și nu s-a expus deloc asupra unora din ele.

În opinia Colegiului penal lărgit, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, cuprinzând argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată și corect a considerat, că la pronunțarea sentinței just au fost stabilite circumstanțele de fapt și de drept și corect a ajuns la concluzia că Ungureanu I., este vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, iar decizia instanței de apel cuprinde fapta constatată prin sentință care a fost menținută de instanța de apel, astfel partea descriptivă a deciziei cuprinde, în conformitate cu prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.

Analizând criticile invocate de către avocat, prin prisma incidenței temeiului de casare invocat, instanța de recurs menționează că acestea, de fapt, au constituit obiect de studiu în instanțele de fond și asupra cărora în decizia adoptată, instanța de apel s-a expus argumentat și nu se constată împrejurări ce ar înlătura concluziile despre vinovăția inculpatului în comiterea acțiunilor infracționale imputate și îndreptate împotriva părții vătămate Xxxxx

În cauza supusă judecării Colegiul penal lărgit consideră, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, examinând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la

concluzia privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Nu este întemeiată critica recurentului precum că atât în faza urmăririi penale, cât și cercetării judecătorești a cauzei penale, de către organul de urmărire penală nu a fost stabilită proveniența automobilului respectiv și nici probat faptul dispunerii de către inculpat de automobil, or în perioada anului 2011, inculpatul nu a dispus de vre-un mijloc de transport personal, fapt ce constituie nesoluționarea fondului cauzei și îngrădirea accesului la justiție.

La acest aspect, Colegiul penal lărgit reține că faptul nestabilirii provenienței automobilului și că nu a fost probat dacă inculpatul dispunea de automobil, nu poate cumva influența sau schimba situația în prezenta speță, or vinovăția inculpatului Ungureanu I., în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, este dovedită prin cumulul de probe evaluate prin prisma prin prisma art. 101 Cod de procedură penală. În acest sens fiind relevante și concluziile instanței de apel care just a menționat că *„în contextul respingerii alegațiilor părții apelante care invocă în esență, că declarațiile părții vătămate, care susține despre comiterea acțiunilor perverse cu caracter sexual de către Ungureanu Ion, nu corespunde realității, iar declarațiile acestuia depuse la diferite etape conțin divergențe în ceea ce ține de anotimp și locul comiterii infracțiunii, referindu-se în acest sens la data nașterii mamei inculpatului, sezonabilitatea urzicilor utilizate în alimentația umană și înregistrarea după inculpat pentru prima dată a dreptului de proprietate asupra automobilului, Colegiul penal remarcă că circumstanțele expuse de către inculpat diferă esențial de declarațiile părții vătămate minore Xxxxx, depoziții care sunt în corelație cu declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate minore Xxxxx, a martorilor Xxxxx, Xxxxx., Xxxxx, Danuța Petrea, Danuța Grigore, care au fost preîntâmpinați de răspundere penală, declarațiile cărora instanța nu le supune dubiilor, or atât partea vătămată, cât și martorii au indicat direct asupra persoanei inculpatului.”*

În acest sens, Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel just a stabilit și faptul că circumstanțele relatate de către partea vătămată minoră sunt confirmate și prin actele anexate de organul de urmărire penală, și anume prin conținutul raportului de expertiză psihiatrico - legală ambulatorie nr. 231 a-2014 în privința părții vătămate minore Xxxxx, prin care se confirmă că acesta în perioada comiterii infracțiunii a putut înțelege corect caracterul și semnificația acțiunilor îndreptate asupra sa. A povestit experților cele întâmplate cu sine și le-a redat factologic care corespund celor declarate în ședința de judecată (f.d. 49-51, vol.I), inclusiv prin concluziile raportului CNPAC de evaluare psihologică nr. 205 din 22.05.2014 a copilului Xxxxx, din care rezultă că în urma abuzului sexual au fost constatate schimbări negative pe plan afectiv de atitudine și comportament reacții, care se încadrează în categoria stresului post-traumatic, care indică asupra victimizării în rezultatul abuzului sexual. Faptul că Xxxxxa nimerit în situația abuzului sexual repetat se datorează circumstanțelor de vecinătate și prieteniei cu familia abuzatorului, anumite particularități de vârstă și de caracter, cum ar fi credibilitate,

sentiment de vinovăție și absența capacităților mature de a se autoapăra și de a prevedea consecințele unor fapte și de apreciere corectă a situațiilor de viață (f.d 65-66, vol.I).

Cu referire la critica din recurs referitor la timpul comiterii celor trei fapte incriminate lui Ungureanu I., deoarece conform înregistrării audio a ședinței de judecată a instanței de fond, partea vătămată Xxxxx, afirmă extrem de clar, că toate acțiunile ilegale în privința sa au fost comise în vara anului 2011, Colegiul penal reține că, și acest argument a constituit obiect de discuție în instanța de apel care a indicat că, în partea invocărilor referitor la anotimpul și locul comiterii circumstanțelor descrise, instanța de apel a luat în considerare vârsta victimei minore (8 ani) la momentul comiterii abuzului sexual asupra acestuia, circumstanțele comiterii abuzului și starea emoțională a victimei, și a apreciat neconcordanța cronologică descrisă de partea vătămată în declarațiile sale drept consecință a stării de frustrare și stres post-traumatic. Totodată, instanța de apel just nu a reținut ca fondate nici argumentele apărării că, acuzarea a rămas indecisă asupra anului comiterii faptei, or potrivit actului de învinuire, cât și constatările instanței de judecată, s-a stabilit ferm că acțiunile criminale ale inculpatului "săvârșite în curtea casei sale, în căsuța de vară" au avut loc "în vara anului 2011", "săvârșite în beciul casei sale" și "săvârșite în automobilul său, când au mers la strâns urzici" au avut loc "în perioada anului 2011" și nu așa cum invocă apărarea "toate în vara anului 2011".

Colegiul penal respinge ca neîntemeiate argumentele avocatului Brînză S., cu privire la faptul că, instanța de apel neîntemeiat a respins cererea apărării referitor la audierea martorului Pletosu V., declarațiile căruia pe tot parcursul procesului penal au fost contradictorii, iar pe alocuri evazive.

La criticile recurentului menționate supra, Colegiul relevă, că dreptul la audierea martorilor se prezintă ca unul subsecvent principiului contradictorialității procesului penal și dreptul la egalitatea armelor în cadrul procesului, fiind reglementat de art. 6§3 lit. d) al Convenției europene, reprezentând și un aspect special al dreptului consacrat de art. 6§1, și urmează a fi evaluat ori de câte ori se analizează echitatea unei proceduri penale. În acest sens, statelor părți a Convenției le revine obligația pozitivă de a crea condiții necesare ca acuzatul să poată atât prezenta în cadrul procesului penal martorii, depozițiile cărora demonstrează nevinovăția sa, cât și să dispună de posibilitățile egale cu partea acuzării, să ofere întrebări și să audieze răspunsurile martorilor părții adverse.

Totodată, instanța de recurs menționează că prevederile art. 6 §3 lit. d) al Convenției Europene cu privire la drepturile omului, care constă în posibilitatea ce trebuie să-i fie acordată acuzatului, de a contesta o mărturie făcută în defavoarea sa, de a putea cere să fie audiați martori care să-l discolpe, în aceleași condiții în care sunt audiați și interogați martorii acuzării. Acest drept constituie o aplicație a principiului contradictorialității în procesul penal și, în același timp, o componentă importantă a dreptului la un proces echitabil.

De asemenea, potrivit jurisprudenței CtEDO, nu este suficient ca „acuzatul” să arate că nu a fost în măsură să interogheze un anumit martor în apărarea sa, spre a ajunge la concluzia încălcării sus-citate, dar este necesar ca cel interesat să probeze în mod verosimil că ascultarea acestui martor era utilă aflării adevărului în cauza dată și că refuzul jurisdicției naționale de a asculta acest martor a condus la prejudicierea dreptului la apărare al reclamantului (*CEDH dec. din 5 aprilie 2001 Erich Priebke vs Italia, 13 aprilie 2006 Vaturi vs France*).

În opinia instanței de recurs, instanța de apel just a constatat, că la examinarea cauzei au fost respectate drepturile fundamentale ale inculpatului, expuse supra, iar hotărârile instanțelor corespund jurisprudenței CtEDO la acest capitol, deoarece inculpatului i-au fost aduse la cunoștință toate probele administrate de partea acuzării, fiindu-i acordat timpul necesar pentru pregătirea apărării sale, inclusiv și de a acumula probe de natură să dovedească netemeinicia afirmațiilor acuzării.

La fel, Colegiul penal analizând conținutul procesului-verbal al ședințelor de judecată în instanța de apel, în cadrul ședinței din data de 13.11.2018, a fost respins demersul apărării cu privire la audierea martorului Pletosu V., deoarece acesta a fost audiat în ședința de judecată sub toate aspectele. Astfel, Colegiul penal reține că, atât inculpatul, cât și avocatul acestuia au dispus de posibilitățile egale cu partea acuzării, să ofere întrebări și să audieze răspunsurile martorului în cauză.

Astfel, în jurisprudența sa, atât Comisia, cât și Curtea Europeană au stabilit că revine, în primul rând, jurisdicțiilor naționale să aprecieze elementele de probă pe care le administrează într-un proces și relevanța celor pe care acuzatul ar vrea să le mai producă, în special cu privire la numărul de martori propuși de el. Articolul 6 parag. 3 lit. d) din Convenția Europeană nu recunoaște acuzatului un drept nelimitat de a obține convocarea de martori în fața instanței de judecată (*cauza Remer v. Germania, nr. 25096/94 din 06 septembrie 1995, Honsik v. Austria, nr. 25062/94 din 18 octombrie 1995*). Sub această rezervă, textul lasă autorităților naționale competente facultatea de a aprecia relevanța unei „oferte de probă” făcute de acuzat, în măsura compatibilității ei cu noțiunea de „proces echitabil”.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal reține că corect au fost calificate acțiunile inculpatei în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, iar din ansamblu de probe administrate, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate, în acțiunile acestuia fiind prezente elementele infracțiunii incriminate și în cele din urmă temeiurile pentru recurs invocate și stipulate la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmarea.

Totodată, instanța de recurs reține, că hotărârea instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, este legală și motivată, fiind evaluat just probatoriul administrat și indicate motivele pe care și-a întemeiat hotărârea adoptată, nefiind încălcate prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală, drept urmare toate criticile din recursul declarat de către avocatul Brînză Sergiu în

numele inculpatului, sunt vădit neîntemeiate, respectiv acesta urmează a fi respins ca inadmisibil.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către avocatul Brînză Sergiu în numele inculpatului, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Ungureanu Ion Xxxxx**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 19 decembrie 2019.

Președinte	Timofti Vladimir
Judecător	Cobzac Elena
Judecător	Toma Nadejda
Judecător	Țurcan Anatolie
Judecător	Boico Victor